

SZÖVEG –
FÁBIÁN TIBOR református lelkész, publicista

ILLUSZTRÁCIÓ –
BALASSA NIKOLETTA

EGY POLCCAL MAGASABBAN

A munkamániás, magunkra figyelő, egoizmusunkat hurcoló mindennapokat egy éve felváltotta Hunorka.

◆ Már a megszületését megelőző kilenc hónapban elkezdődik a szülővé válás folyamata. Apa akkor még távolról figyel, és kötelességtudó zombi üzemmódban lohol a dolgok után, ül a váróteremben, olvassa a szükséges tudnivalókat. Aztán, amikor behívják a vizsgálóba, hirtelen rászakad, hogy itt neki is köze van ehhez az aprósághoz, akiből még sok mindent nem látni. Csak azt, hogy van. Aztán telnek a hónapok, minden új, nincsenek kéznél a válaszok, és még mindig olyan távoli az egész. Még csak anya pocakja, folyamatos rosszullete jelzi a változást, miközben apa foggal-körömmel ragaszkodik a jól bejáratott életritmusához, de egyre többször tapasztalja, hogy a kis pocaklakó, onnan bentről, felülírja a dolgokat.

Aztán egyszer csak menni kell. Persze, a legváratlanabb pillanatban és időpontban. Autó, sofőr, határ, kórház. Hosszú órák múlnak, apa fáradt. Anyának könnyű, ő sokat kibír, ez a kis ismeretlen is elvan odabenn, de apa idekinn az apává válás keskeny mezsgyéjén egyensúlyoz a nagy ismeretlen felé, és nem tudja, mi vár rá.

Aztán a születés percei. Apa izzad és fél, oda sem mer nézni. A szobát egyszerre betölti a sírás. Apa megjegyed: ki ez az UFO-fejű kis lény? Háromszor is megkérdezi a szülésznrőt: ugye nem marad ilyen ovális a kobakja? Kívisszik, és megmérlik a babát, végül egy természetes mozdulattal a kezébe adják. Apa meghökken, ezt a pirinyót most fogni kell, de azon nyomban meg is nyugszik, kisimulnak a ráncai, amikor rápillant az aprócska lényre. És onnantól kezdve apa mindig megnyugszik, amikor gondok nyúzzák, mert az a tudat, hogy van egy fia, akihez hazamehet, aki várja őt, kisimítja a lelkét.

Apa szép lassan elsajátítja az apasággal járó feladatokat. Kivéve az apai érzést, mert ez önmagától nyílik a szívben, ami a teremtettséggel kapott készség. Apa úgy érzi, jobb ember lett az apaság által. Több nevetés, játék és felszabadult öröm került az életébe. Korábban soha nem ült ennyi nevetés és jókedv az arcán. Párjával jólesően állapítja meg, hogy Hunor boldog baba, akinek első dolga reggel ránevetni a szüleire, mielőtt az ébresztésüket is felvállalja. Napközben többször is bemasírozik, négykézláb mászó őrjáratként, anya dolgozószobájából az apáéba. Kutatva figyeli, apa ott ül-e az íróasztal mögött. Hunor boldogsága anyára és apára is átragad, és ma már nem félnek használni ezt a nagy szót, amiről korábban úgy tartották, nem nekik találták ki, és hogy észrevétlen elúszott mellettük az évek során, talán még a gyermekkorukkal együtt.

Hunor, ha a szülei félrenéznek, már nyargal is a lépcsőn felfelé, cinkosan összevet az idegenekkel is, sutba dobja a játékait, és inkább a felnőttek világát tapogatja, rágja, pakolja. Apa pedig egy polccal magasabbra rakta az életét. És a holmikát. Apa-fia programokat talál ki, amikor egy-egy bevásárlásra, ügyintézésre csak ők ketten mennek. Cinkosan összenéznek és társalognak, mindenki a maga nyelvéen. ◆